J. Hellgren
Valsverket

FABRIKSMÄRKE.

KOPIEBOK
J.O.Ö.&S.

N:o 80½.

Gustafsson
2

Hulda 6/5 Svensdot

Hälsingborg

Bohusläns visan

1 I Bohusläns skärgård bland klippor och skär
Där ser man en grav med ett ankar uppå
Där saknar all klädnad av blommor och ~~löv~~ band
Dess prydnad består av havsskum och sand.

2 Men sagan om den som i graven är gömd
Af fiskarbefolkningen icke är glömd
Om tiden den ej har mitt minne förstört
Jag vill den berätta som jag har den hört.

3 Bland åldriga granar som växte på strand
Där såg man en fiskarflicka ibland
Han satt där så ensam med hand emot kind
Och lyssnade tankfullt till susande vind

4 Hon suckade ofta hur smärtsamt det är
Att så vara skild från den man håller kär
O svara mig bölja från blånande hav
Var finnes min älskling säg är han i grav

5 Jag har han mig glömt och så sagit en ann
Min Gud denna tanken han ej vara sann
Han svor mig ju bokut förän han drog bort
Han lovade komma igän innan kort.

6 Han sade ju och när han slät mig i famn
Jag skriver så snart som jag kommer i land
Men icke ett ord ifrån honnom jag hört
Fast stunne år flytt sen den dagen förgätt

7 Med sorg i mitt hjärta jag ensammen går
Mitt sälskap är vågen som skummande slår
I susand granar och susande skär
I ären de enda som hålla mig hålla här

8 Så löser hon sakta sitt böljande hår
Och sedan hon nuder till havsbädden går
Där viskar hon åter sin älskades namn
Och skunker så sachta i vagernas famn

9 En kort tid därefter sen flickan försvann
Hvan liket af hennes i vågerna fann
Den fick hon sin graf invid granarnas fot
Där vilar hon lungt ifrån stormmarnas hot

10 En sjöman som kom ifrån brusande hav
Lät sätta ett ankar nyppå hennes grav
På detta han huggit in dessa ord
Här vilar den flickan jag älskat på jord.

11 Men Kättigats böljor de brusande slår
Mot foten av granen från år och till år
Men sagan om den som i graven är jämd
Af fiskarbefolkningen icke är glömd.

Birger Pokanssus

Krigarvisa

Kayana

1 Jag är en ~~livad~~ krigar yngling
En tapper lands soldat
Som tog ett glas bränvin
Och slogs med min kamrat
Och därför får jag sitta
Allt inom lås o bum
Fast andra börjat grälet
Blev skulden min ändå

2 Att sitta innespärrad
Inom en fuktig mur
Jag får min mat af andra

Ligt fågeln i en bur
jag tänker på min flicka
Hon väntar brev från mig
Sedt jag är arresterad
Kan hon ej tänka sig.

3 På mig skötts hela ~~felet~~ skulden
Altsammans var mit fel
Och ofiseren sade bevisningsenhet
Och i förhör jag ställdes
För överste löjtnanten
Tre dygns arest jag fick
Och nu är jag arresterad.

4 Jag minns den ljuva tiden
Når jag i hemmet var
En vacker sommarafton
Så stskensvarm och klar ~~kväll~~ så varm
Jag aldrig glömmer denna sommar ~~kväll~~
Då jag om flickans liv
Hade lindat om min arm

5 Då sutto vi så söta
Uti en lövrik lund
Jag trodde att hela verlden
Oss glömde denna stund
Då hördes sakta viskra
Bland träden våra namn
Jag smekte flickans kinder
Hon föll uti min hand

6 När mötestiden slutat
Och vi fått fara hem
Då skyndar jag till Anna
Min allra käraste min
Kanske ej högt därefter
Hon bliva skall min brud
Och jag får ~~hemma~~ hemma skåda
Henne i bröllopsskrud

Birgerstavarna
Kapral

Kärleks Visa

1 Sakta på mörkblå väg
Gungar min lätta båt
Jagad av vinden dimman far

Över lagunen spegelklar
Kärlekens blomma ler
Himmelsrikt mot oss ner
Lycklig och säll hör jag din röst
Kom luta dig intill mitt bröst

2 Det var en lycklig tid
Jag ägde kärlekens prid
Men lyckan är så kort så kort
Dess blomma vissnar hastigt bort
Så står endast endast stängeln kvar
En smärtsam kärlek det var
Det sista som gick
Jag ändå fick
En tårandens kärleks blick

3 Ty kärlek slocknar ej
Jag kan ej glömma dig
Svårt är att glömma ögon blå
Som tårat och stundtigt för mig stå
Guldgula lockars svall
Slingrar kring tjusande hals
Försvinn och förglöm

O, kärlek så ömt
Som låg i min kärlekdröm.

Birger Sokander

Alpens ros

1 Uppå Alpens högt belägna syrra
Dit som ej någon mänsklig fot hangå
Där Alpsrosen sina stånglar vira
Inuti berget högt belägna vrå

2 Uti dalen växte upp en lilja
Ja lika sjön som Alpens fagra ros
Så många friare till henne komma
Och alla ville de äga Alpens ros.

3 Där blomman var en ung behaglig tärna
En dotter till den rike Kundrad mor
Men han följde ingen lycklig stjärna
Ty högmod uti hennes hjärta bor.

4 Och i blommer suckade hon ofta
Den som finge ega er en stund
Och få känna huru skönt [illegible] doftar

Och kryoka blott en kyss på eder mun

5 Så hon tänkte då en yngling sade
Hör du Elin vill du bli min brud
Allt mitt guld jag för din fot nedlade
Och klädde dig i Algens silkesskrud

6 Nej hon sade ingens brud jag bliver
Förän som han mig ett löfte ger
Och det är han som mig en Algros giver
Än inda blott jag fodrar icke mer

7 Säg Kunna har du mod att detta göra
Så ville jag för evigt bli din brud
Må Herrans hand dig uppå berget föra
Farväl o Kuno med dig vare Gud.

8 Och Kuno klättrar uppå bergets klippor
Tills han kom dit blomman slagit rot
Hans enda handtag var en blomstrenippa
Och på en tuva stödde han sin fot.

9 Elin se här ligger dina blommor

Men vad är det en Algros vit som snö
Elin vänta se nu snart jag kommer
Min Gud jag faller låt mig inte då

10 Så han ropte då han störtar neder
Ifrån bergets högst belägna rå
Uti dalen ligger blott hans kläder
Och hans nyrligt sönderslagen kropp

11 Nu Elin genast bort till platsen ilar
Där fick hon se den döde då hon skrek
O store Gud han nu i döden hvilar
Till jorden då hon faller ned så blek

12 Till platsen Elins fader stegen ställde
Då döden nu förenat båda två
Och hela byn med honom sårar fällde
Ett bruduar döden gjorde dem ändå.

13 Nu ej grennan här må längre rista
Uppå kvinners trots och övermod
Algens saxer är ej mera vita
De äro färgade av Kunas blod.

Axel och Elisabeth

1 När solen sänker sina strålar
Då är min tanke jämt hos dig :|:
När aftonrodnans glans sig sänker
Med ömhet tänker jag på dig

2 Du var den förste som jag älskade
Du var den förste jag höll här :|:
För din skull är mitt hjärta fängslad
Där in bild jag i mitt hjärta bär.

3 När du ibland glada flickan sväva
Tänk då på sorgsna flickan här :|:
Som knappt sin oro mäktar bära
Vad man är svag då man är kär.

4 När du till andra land skall fara
Dit grymma plichter kalla dig :|:
Så fort man knappast hunnit svara
O, älskade förglöm ej mig.

5 Glöm ej mig i dessa dalar
Jag gärna glömde allt för dig :|:
Och hellre än i nöjens salar
Satt ensam i en dal med dig.

6 O, Axel grymma avskedssmärta
Giv din Elisabeth en kyss :|:
Tryck hennes unga varma hjärta
Ännu en gång intill ditt bröst.

7 Om mamma skulle mig förneka ~~förneka~~
Att bli ett äkta par med dig :|:
Din harlek kan hon ej förneka
Om hon förneka vill dig mig.

8 Men när den dagen en gång randas
Då är min tanke blott hos dig :|:
Då tror jag nog att Gud han lagar
Att vi på lyckans vägar gå.

9 Och om du skulle ge mig smärta
Jag järna lider allt för dig :|:
Lek ej med något såradt järta

O, älskade förglöm ej mig.

10 Om allt i världen skall oss skilja
Ej våra hjärtan skiljas åt :/:
Om allt i världen skall oss glömma
Så glömma dig det kan jag ej.

En militär visa

1 Nu kamrater alla jag sjunga vill en sång
Men först så vill jag säga den icke bliver lång
Den handlar om en yngling så glader uti håg
Som värvning haver tagit på tremne långa år

2 Låt mig nu förtälja om mina ungdoms år
Hur tiden den har flyttat sen jag var femton år
Då kom jag ut och tjäna och det var bondedräng
Och det var ganska trevligt fast bonden han var sträng

3
Då kom det i mitt sinne att värvning taga kan
Jag tänkte det var roligt att tjäna krigarman
Bland andra som sig värvade en af den jag var

Kontraktet skrev jag under och blev en skånsk husar

4 I kronans vackre kläder jag vandrar varje dag
Att det ej mången gläder förstår nog en och var
Och jag har tjänat gardet snart i tremne långa år
Och snart är tiden inne jag friket åter får.

5 Det är ganska roligt att vara krigarman
När jag har fått aflöning får gå till staden gramm
När jag har fått en porter en taddy eller två
Då är jag glad i sinnet och livad i min håg

6 Men nu är tiden inne att mot kasernen gå
När klockan den är tio och tystnaden den blåst
Då skall man hem att lägga sig och sova sött och så
Allt intill nästa morgan när reväljen går.

7 Jag tänkte där låg framtid uti att värva sig
Men jag fick annat veta när jag kom bara dit
Jag blev förd i häket fast jag ej ville dit
Och nu jag sär i grösten för fosterlandets väl.

8 Men tiden ilar undan och snart är tiden slut
Så glader uti högen jag då skall ryska ut
Då skall jag gå till flickan och vara glad i håg
Och åter bliva bonddräng och yrket ej försmå.

9 Sen vill jag bygga hem och leva säll däi
Och vara glad som fågeln som under fästet far
Att jag är fri från gardet och ingen mer här är
Om mig han kan bedraga att tjäna militär

10 Låt mig nu visan sluta som jag har sjungit här
Jag beder varje yngling ej tjäna militär
Då är det bättre att vara ja såsom bonddräng
Då är man glad i högen fast mången ej så tänkt

11 Önskar ni att veta vem visan dichtat har
så haver det en yngling som tjänat skånsk husar
Som har varit bonddräng sen han var femton år
Men nu har varit höksdräng som ni nog kan förstå

12 Will ni sedan veta vad namn den gossen har
Som visan haver dichtat och tjänat Skånsk husar
John Alber Lindal det är hans rätta namn

Och det han bär till åra och ej till någon skam

Bingentsteenson
Borgen

Gardist Wisa.

x

1 Hur härligt är det icke att tjäna militär
Man får på alla krogar det första man begär
Med ett glas i var hand och en flicka i sin famn
Då leva vi längt sällare än kungen i vårt land
Hurra! för kunglig militär som i Svea rike går

2 Den första krog jag kommer till jag genast stiger in
Och flickan på mig blickade, där kommer vänen min
Och ~~flickan~~ krogaren vänder blicken och flickan på mig såg
Och flickan ~~till~~ till mig viskade var god och sätt dig ned
Hurra för :/:

3 Men när jag hade suttit en timma eller två
Det börjar bli på tiden att jag skall hemåt gå
Och när jag mig uppreste då ramlar jag omkull
Och flickan till mig hviskade fy fan vad du är full
Hurra för :/:

4 Men när jag mig besinnar och mot kasernen går
Då kommer där en löjtnant han mig i rigte får
Din bövel och bulvan vad tänker du upptå

Full är du alleredan och full var du i går
Hurra för :|:

5 Han sayde på korpralen sätt honon i arest
Där skall du nu få sitta din drummel och dit-bäst
Och där skall du få sitta i tijo långa dar
Men om du sedan bättrar dig så får du stanna hvar
Hurra för :|:

6 Den andre dagens morgon jag skulle på förhör
Jag har så andt i huvudet så att jag tror jag dör
Och andt i hela kroppen jag akter nappast stå
Men ändå för majoren jag måste uppriätt stå
Hurra för :|:

7 Det första som han sade du var ju full i går
Det var ju ingen nyhet som jag nu höra får
Ja du är dömd att sitta i arrest i tijo dar
Men om du sedan bättrar dig så får du stanna hvar
Hurra för :|:

8 Men vill ni veta hvem visan diktat har
Så haver det en yngling som uppå Carlberg låg
Han finns ej mera på Carlsborg han finner ju här och var
Kan hända ni här under får se mitt grannskar
Hurra! för kunglig militär som i Svea rike är

Krigar Visa.

1 Besinna dig yngling i ungdommens vår
Så hoppfull annonsen i tidningen står
Och viskar så vänligt o blir militär
Din framtid den finner du där.

2 Ja kanske man hänförs och fattar beslut
Från vänen och hemmet man kastar sig ut
Att söka sin lycka på krigsmanavis
I ungdammen är man ej vis.

3 Kontraktet skrev jag under fast knappast man förstår
Betydelsen utaf de rader där står
Ej hänner till krigslag dess strängket i våld
Förstår att man blivit såld.

4 Dock plötsligt man väks ur sin stummande sömn
Af svordommar grymma att sanden kan gro
Samt skällsord som hittlar i merg och i ben
Dock måste man tiga som sten.

5 O, växlande öde hur dåld är din lag
Du mig har gjort till de mäktigas slav
Blott för att på lyckans och medgångens stig
En aning bemäktigat mig.

6 En avväg jag gick då jag blef militär
I blå uniformen på Gråbo jag svär
Fast lyckan mig gynnat och straffad jag är
Men friheten håller dock kär.

7 Man kan ej beskriva i skrift eller ord
Hur härlighen alstras till fädernejord
Och vad de få' lida som häckt skola gå'
I ledet med päkningen på.

8 Likt dödsdömda fången en trupp drives fram
Få vägen som skymmes av vislande sand
På brunbrända kinder syns pärlor af svett
Ty solen där brinner så hett.

9 Med blödande fötter som svida af sår
De slutligen platsen för lägret å nyo når
Men få ej ett halmstrå att lägga sig på

Och sova, men natten förgår.

10 Till Elefen för trupper han yttrar sig så
Att fem mil om dagen är intekatt gå'
I damm och i hetta med packning så tung
Det är ju för land och för krung.

11 Och därtill är hungern så' ofta vår gäst
En brödbit så' grön utav mögel o jäst
En kornbit som vittnar om ålder så' hög
Det är ju vårt dagliga bröd.

Burgerfotaussa
Kärlekens fantasi.

1 Ungdommens blomstring jag satte min tro
Min tro till en flicka så' skön
Men hon i sitt hjärta af falskhet
var fullt. Af Gud får hon en gång sin lön

2 Vid tjugo års ålder förskuten jag blev
Af vänen jag älskat så' ömt
Jag tänkte då' genast att skriva ett bref
Men tårarna hindra mig jämt.

3 En brinnande kärlek det bändes hos mig
Som ännu i hjärtat finns kvar
Men fastän jag är åverjuven af dig
En vän uti himlen jag har.

4 Jag längtar till honom och måtte han snart
Mig taga från jordens grus
Den glädje jag här uti världen har haft
Är släckt lika ett brinnande ljus.

5 Nu finnes på jorden ej mera för mig
En vän som kan skänka mig tröst
Enär du har hjärta att glömma bort mig
Då brast utaf ängest mitt bröst.

6 Jag vet du har penningar silver och guld
Och därför så viker du mig
Men dock jag besinnar att det var min skuld
Ty jag satte tankar till dig.

7 Du aldrig mig älskat fast du har det sagt
Du har blott hyst falskhet mot mig
En börda så tung på mitt hjärta du lagt

Men järna jag bär den för dig.

8 Nu slutar jag skriva jag vill inte mer nu
För henne mig göra besvär
På resa du möjligen stadder nu är
Till vänen du håller så kär.

9 Jag själf utaf hjärtat har sagt dessa ord
Och som här uppå papperet står
Om vi ej träffas här nu uppå jord
I himlen vi mötas väl få

10 Och nu jag dig bjuder att hjärtligt farväl
Och teckna med darrande hand
Att du har mitt hjärta och du har min själ
Jag aldrig dig bortglömma kan

Husar Visa

Vid skånes husarer där värvning jag sog
Och bort ifrån hemet och fästmön jag ~~dog~~ drog
Att tjäna min konung och fädernesland
Så lättsinnigt sog jag då bojor och band

2 Jag drömde om krigarens härliga lott
Men ack dessa drömmar de flydde nog bort
Jag önskar mig redan långt bort härifrån
Långt bort ifrån bölgarnas jubblande sång

3:v

3 Ty om morgonen ej länge sig sträcka man får
Prisist klockan fem då reväljen den går
Och fort skall man upp för att städa sin säng
Och sedan till rykten i flygande fläng.

4:v.

4 Vi hästarna rykta med iver och flit
Men ofta så stannar den brinnande nit
Då ropar korpralen ja rykta nu på
Och strax börjar skrapor och borstar att gå

5:v.

5 Ja nu har vi fodrat och vattnat ochså
Och hästarna bitar och skrapar och slår
Så hålla vi karum de går så galant
Gud bevare vår konung vi skrika så grant

6:v.

6 Höger om marsch då kommandot hörs
Och upp till kasernen då åter vi förs
Prisist klockan halv sju hörs trumpetarsignal

Som bjuder på kaffe och sillen så smal

7:v.

7 Vi hoppar och far som fan i en burk
Till höger och vänster så skriker det skurk
I bland ifrån taket man bums faller ner
Då får man en örnfil det intresse ger

8:v.

8 När timman är slut och uppställa vi få
Så glada då mot kasärnen vi gå
Att draga skinnbyxor och sat stöflarna på
Till stallet att sadla vi sedan syns gå

9:v.

9 Vi hästarna sadla båd livligt och fort
Kast rida det är då vist inte så rart
Ty när man sig kravlat i sadeln opp
Då sätter hästkraken av i galopp.

10:v.

10 Och när som han stannat av sätt honom satt
Då är man i benen och knäna så matt
Med språng skall man sitta i sadeln opp
Man glömmer sin arma och vacklande kropp

Att se vi också få lära oss här
Det är ej det bästa jag därför nu svär
För sätt som det går i den vildaste fart
Med språng utur sadeln skall man sitta av

Men tror ni på marken sen stanna vi får
Ej tack det så lätt vid gardet det ej går
Med språng skall man sitta i sadeln nyp
Om också man bryter båd armar och knyp

Men när stormen är slagen och vi skynda ut
Jag sjunger min visa från början till slut
Och kanske på nytt jag då tar mig en klar
Och kanske hos flickan jag även blir kvar

En krigares död.

1 En visa jag nu sjunga vill om mina ungdoms dåd
Här finns så många sörjer till på denna jordens va
Jag fick en sårg från barndommen jag var blott 17 år
Den följer mig intill min graf intill min många bår

2 Jag var ej mer än sexton år då jag utvalt en vän

Men knappt var detta löfte gjort förän han till
Han kunde inte stanna här han måste draga bort
När jägarna från Nyborg drog han måste följa

3 Så reste han till fjärran land där han blef en längre tid
Men ofta fick jag bref från han och detta styrkte mig
Och medan han var ung och stark han väntade på en tid
Då han en gång skall resa hem för att omfamna mig

4 Emellan Ry och Finsprångsby där blef han slagen hårt
Han föll till jorden liksom död han måste bäras bort
Sen blef han lagd på lasarett han badar i sitt blod
Så låg han där i dagar tre då han från världen drog

5 En trogen och en god kamrat matlag hans sista stund
Vist där jag som en ung soldat men hälsa far o mor
Om du en gång skulle komma hem till mitt kära fosterland
Så hälsa då min lilla vän han bor på fyens strand

Bed henne att hon ej sörja må för att jag föll i krig
Vi träffas aldrig mer på jord men vist i himmelen
Gud give att vi såhas där i fridens ställa land
Och aldrig skiljas åt jag där i Jesu namn.

Sväjsseri Flickan

1 I ett uselt näste invid staden
Satt en liten vacker ung blandin
Hennes kinder voro såsom roser
Hennes ögon voro himmelsblå

2 Söker, var hon skapad utaf dagen
Hon fick plats uppå ett sväjseri
Mången blef i flickan djupt betagen
Hon lät sig tjusas men gick ändå fri

3 Men så var där en utaf dem alla
En som rövat flickans heder bort
Först med guld och sen med fagra löften
Stal han flickans oskuld inom kort.

4 Flickans fader var för längesidan
Seglad ut på böljorna de blå
Hennes moder var en fallen kvinna
Som gick på gatan för att skaffa bröd.

Ofta såg man henne sent om kvällen
Skymta fram vid lampans matta sken
Ford utaf de djuriska begären
Att skaffa sig ett herre och ett hus

Flickans ungdom blef som innemurad
Hennes lif blef en förtidig graf
För att hon har låtit sig bedrags."
Ove Ove den flickans heder stal

Jeander Castegren
Cat.

+ Luffare Visa

På landsvägen jag luffat har, sen jag var 17 år
I bland var väderleken god ibland var den svår
Bönderna var si och så flickarna var bäst ändå
~~Ty se på sjärnorna de små under himmelen den blå~~
~~De blicka lika vänligt~~
Ty hos dem man fick logi o slayp att utestängdes ej
Och se på sjärnerna de små under himelen den blå
De blicka lika vänligt på oss all som här gå

2 I vimmarbyby jag skaffat mig en flicka som var
Jag lagt den vid min sida där får hon ligga hvar

Men herre Gud va stackarn grät när jag mig ur famnen slet
Glada minnen bliva då att vi om kvällarna fick gå
Och se på stjärnerna de små under himmelen den blå
De blicka lika vänligt på oss alla som här gå

3

Jag knatat upp till Stockholm jo upp till prästens gård
Där skall jag fråga hinne som vid min sida står
Säg vill du älska detta stöd såväl uti lust som i nöd
Och hon skriker till att ja så taket lyfts af väggarna
Och se på stjärnerna de små under himmelen den blå
De blicka lika vänligt på oss alla som här går

4

Och nu så har jag bjudat hela världen omkring
Jag sökte efter mycket men fan då ingenting
Mina mil jag lagt i hågen likt en sjöman sina knop
Men min lott blef endast då att jag om kvällarna fick gå
Och se på stjärnorna de små under himmelen den blå
De blicka lika vänligt på oss alla som här gå

5

Men om du skulle komma förbi mit lilla hus
Så kan du gärna titta in och se hur där ser ut
Den vi skakat har vår hand tar vi oss en stor på hand
Goda minnen bliva då att vi om kvällarna få gå

Och se på stjärnerna de små som under himmelen den blå
De blicka lika vänligt på oss alla som här gå.

Jeanne Hellgren

Lifvets Järnväg / Volontär

Jag vaknade upp med en spörjande blick.
Jag sporde mig själf var jag var.
Af lunde vänliga läppar jag fick.
Den spörjande blicken till svar.
Ditt barn du har inträdt i lifvets knipe
O, väckt av en moderlig kyss.
Jag hadde dock ej alls någon idé
Att jag farit helt nyss.
Från livets första station.

Den lummiga ängar och dalar jag såg
Och allting var glädje och fröjd
Och öppnet mitt sinne och glad var min håg
Med livet den lille var höjd
Och framåt de tjusande länkar förbi
Gick tåget med svindlande fart
Af gossen blef yngling stannade snart
I drömmar och ljuft svärmeri
Vid amors hälsostation.

När tåget det afgick med buller och bång
Kupén utav flickor var full
Betagen var jag jag tror knappast en gång
Jag märkt om det burit omkull
Helt hastigt och lustigt jag gjorde mitt val
Gud give at jag gjorde det rätt
När ångvisslan gödd som en varningssignal
Ja då steg jag av med min fru
Vid äktenskapets station

Nu åka vi båda i samma vagnar
Vi åker tillsammans ännu
Till en böjan då ränder ej liden så länge
Men sen jag lärt känna min fru
Nu sitter jag vid varenda station
Jag sjunger en vemodsfull sång
Och slutar den alltid med klagande ton
Ack om jag vore en gång ~~vi~~
Vid lifvets sista station.

Sjömans Valsen.

Farväl min vän jag far ut på böljan blå
På stormigt haf där höga sjöar gå
Farväl min vän tåren i ögat står
Då från dig lilla vän nu ombord jag går
Anna min vän nu lättar skutan ankar
Står inte där i sorgens tunga tankar
Snart uppå skutan över daggers bankar
Kommer jag och ohej till dig ljän lilla vän

Jag regla skall till Godda Hoppsi och Kaps-Stön
Där krafthjöar går höga som hus och kyrkotorn
Från dig min vän skall jag gå på stormigt haf
Där som så många sjömän fått sin kalla graf
Anna min vän nu lättar skutan ankar
Stå inte där i sorgens tunga tankar.
Snart uppå skutan, daggers bankar.
Kommer jag och ohej till dig lilla vän.

Snart över hafvet falken snockar går
Till Rio Kaps och till Cabo ämnar gå
Bland palmer där jag sköna hemmet ser

Men blott dig lilla vän jag min kärlek ger
Anna min vän nu sätter skutan ankar o.s.v.

Nu uppå valet jag vid ratten ensam står
Till dig min vän städs min trogna tanke står
Då tänker jag att du sjunger om din vän
Lilla kom ijän o kom snart ijän
Anna min vän o.s.v.

Men om i hvar skutan går på står mig hat
Och du min vän får i sjön din våta graf
Om aldrig mer jag får se dig min lilla vän
Så vi träffas ijän hos Gud i himmelen.
Anna min vän o.s.v.

När Bohusstrand jag får fulla segel går
Med hind i brand glad jag till ditt möte gör
När falken sin tänsat in i hemmets hamn
Skall jag vila så gift i din huldas famn
Anna min vän o.s.v.

Det vet min vän som visan visan dichtat har
Det har din vän san på blåa böljor far.

Att jag får tänna dig ensam hvar
Men jag kommer ijän lilla vän så var
Anna min vän o.s.v.

slutskriven den 3/11 1913 J. Hellgren

Kanvaljens Afskedt.

Ljufva susande, milda västanvind
Kom och svalkande, smek min bleka kind
O, böj dig ned intill min veka fot
O, dröj, dröj än hos mig
Tag nu en sista suck emot
Quad hur jag, önskar att sprida min doft till envar
Prisa min skapare god för den välluft jag annue har hvar
Snart är det slut den korta tid
Och jag böjer mitt hufvud så sakta så sakta
Vilt Såsom sven stilla slumrande inuti att slö frid
Rik på fröjd men kort min lefnadsfröjd
Ljufva hördes mitt hjärtan harpors slag
Då solens drack med dina spadda blad
Och din dräkt den blef så som i Guset bad
Så blef jag gömd under svepningar vit klädda
Vilar och värdar på vår och på dig dröjda västanfläkt

Snart är den slut den ~~korta~~ långa natt
Och jag böjer mitt huvud så sakta
Och då klockan-rna små
Många hälsande vår så glad. slut

Ex hader kuplett

1

Säg minnes du den allra första gång
På granarbåten
Vid dragspelsåsen
När du mig ~~rådde~~ mundtrogde med dans och sång
2

Augusti alldrig ja förglömma kan
Då du mig kysste
Den trettiförste
Ombord hos dig på skeppet saltan Asian
3

Sjömanens kärlek är lik en höstens vind
Då hjärtat lessnar
Å blomman vissnar
O, flickan trogen blir uti sitt sinn
4

På lifvets haf ett skepp dät gungar lätt

För fulla segel
dess akterspeget
Så stolt förgyllande skeppsvumnit bär.
5 v

Det namnet skrivit står uti mitt bröst
Det vill jag viska
intill mit sista
För vännen lilla meden ljuflig röst
6 v

Och skeppets namn kärleken är försann
Det största skepp som
på böljan farit
Så lifvets böjeflod och Asciann
7 v

Förän jag åter från dig skiljas må
Till din betänkning
Jam en bortskänkning
Tag mot dän här och sedan läs därpa
8 v

Kärlekens blomster giver jag min vän
I gröna länden
den är förbunden
Vid fåglars kvitterande i himmelen
Slut skrivun den 11/11 1912 af [illegible]. Melantär för [illegible]

Dalsång.

Nu sol gått ned nu är det kväll
men fjärran blickar än
hon lyser klar hon är så säll
när blir jag glad ijän
Jag varit glad men icke här
ej detta land min hembygd är
Vid siljan är mitt hem.

2

Visst är det långt till hemmet där
Men tanken flyger dit
Och kommer vinden ljuf och sval
Han hälsar — hälsar dit
Då tänker jag du varit där
Du varit där min hembygd är
Vid siljans sköna strand.

3

Jag minns så väl jag hör däråt, än
Hur skogen susar där
Och stugan vår som låg i den
Ej glömd af mig hon är
Han var så låg men kär ändå
An torde hon i dalen stå

vid siljans sköna strand.

4:e

Och forsen där hon sjöng så glad
Jag minns det som i går
Och där ja, där så mången natt
Sin harpa Näcken slår
Då dansar gladt på blomrik strand
De åter små mot hand i hand
Vid siljans sköna strand.

5:e

Och drivan smält på noran strand
Och det blef ljus och vår
Då kom jag hit till fjärran land
Jag gråt så mången tår
Jag gråtit har jag gråter än
Jag längtar längtar hem ijän
Till siljans sköna strand.

6:e

En dalason från fjärran flod
Han längtar klagar ber
Vid hemmets härd, där förr han stod
Så mången blomma ler
Vid minnet af de svunna dar

I ögat lyser tåren klar
Likt siljans klara våg.

Helsingborg den 11/11 1912 J. Ahlgren

Rövarepris

1.

En flicka gick sig uti villande skog
Då hände att miste på vägen hon tog.
Allt djupare in uti skogen det bar
Hon visste till slut knappast själv var hon var

2.

Rätt som hon gick där i ovisshets vår
Framträder en rövare utur sitt snår
Hon försökte att ropa men munnen sig slöt
Ty rövaren var ju så innerligt söt

3.

God afton herr rövare sad hon så ömt
Var god och visa mig vägen till byn
Det skall jag väl göra sade rövaren brått
Men ej förén lön för besväret jag fått

4.

Säg priset sad flickan och rådnade sånätt
En småsak sad rövaren och stal sig en kyss
Vägen beskref han så enkel och lätt
Håll ständigt till höger så kommer ni rätt

5.

Bort ilar flickan raskt som en hind
Men kommer tillbaka med sorg på kind
Förlåt mig herr rövare sad hon så ömt
Beskedet ni gav mig det haver jag glömt

6.

Haver ni glömt det sad rövaren häkt
Så får ni betala afgiften på nytt
Kyssen den tog han ja utan prut
Och vägen den beskref han som gången förut

7.

Flickan hon sade snart skymmer det på
Ensam törs jag genom skogen ej gå
Och jag vågar hoppas att inte ni vill
Jag ut'rätt skall bli för en rövare till

8.

Och rövaren sade om ni mig betror
Så skall jag ledsaga er hem till er mor

Till landtliga hyddan del bar i en hast
Och där säger sagan att rövaren blef fas
Så starka att aldrig han sen kommit lös
Vem rövaren.

9.

Vem rövaren var snart i dagen bleff lagt
Det var en markis som var ute på jakt
Att så komma över en vacker markis
Det kan man väl kalla för rövarep...

Slut

Einar Lindkvist

De två flickorna

1.

En liten visa jag för er vell sjunga
Den kansje inte intreserar er
Den visan är ju endast för de unga
Den kansje går till edra Fjärtanmer

2.

Jag har en vän dan som jag ej kan glömma
Så länge jag vid hönnes sida går
Men så en gång när jag i graven gömma
Kanske jag tän för mina synder får

3.

Jag är en krigsman om ni önskar veta
Wem detta är som visan diktat har
Han ej på somvetskval behöfver leta
Som sig förälskat uti unga dar.

4.

Min flicka älskar jag som far och moder
Så länge jag vid hennes sida går
Men så till Kjungbyhed vi hade åder
Att rycka hän jag det i minnet har

5

Jag där en annan flicka lärde känna
Den som jag älskat mer än ni kan tro
Och hennes namn för er jag borde nämna
Det Bärtha är hon uti Bonarp bor

6

Hon mig har skänkt sin själ sitt unga hjärta
Hon lofvat mig att bli min unga brud
Hon anar ej den nyslagt stora smärta
Som hon för lida utan mig o gud

7

Hon är så lycklig när jag henne trycker
Intill mitt bröst hon viskar du är min

Hon alltid säger nu jag just mig tycker
Att gå i himlens sjunde våning in

8.

Hon är ett barn hon fyllat femton åren
Och likväl älskar hon på riktigt sätt
Och skön hon är som själva gyllne våren
Och glad och treflig söt och rar och nätt

9.

Och hänne träffar jag var lördagsafton
Då jag till Jägersberg till dansen går
Ja henne träffar jag det är ett faktum
Och ingen annan jag i dansen för

10.

Så går hon hem det lilla kära barnet
Stödd af min arm hon jublar du är min
Hon anar ej det nyslig falska garnet
Som hon förtjänar utaf mig o Gud

11.

Hon tjänar börderså hon mig berättar
I detta liv hon ej förälskad är
Men hon kan laga mat potatis sätta
Sen jag af tillan mera ej begär

Men om hon viste vilken skurk jag vore
Hon ledsen blev det kan ni väl förstå
Jag syndfull är förlåt mig Gud den store
Ej ensam jag i lifvet vandra må

13

Tänk om min rätta flicka detta visste
Hur trolös hennes enda van den är
Hon likt en skuld säkerligt förliste
Och aldrig mer sin älskling kalla mig

14.

Mitt namn ni alla säkerligen känner
I alla fall jag nämner det för er
Det Oskar är jag tjänat härvid gården
I tvenne år och ändå något mer

15

Ett slut på visan borde jag väl göra
Det borde varit gjort för länge sen
Jag ville blott ett ord om kärlek röra
Men nu ej mer däför jag sluta vill

Slutskriven den 19/11 1912

Einar Lindkvist
Norrtull för 52/3

Två drunknade flickor

1.

Där växte två blommor i jordlivets vår
Till föräldrarnas glädje och hopp
De växte till samman från och till år
Som ungmö växte de upp

2.

En dag när de fingo att höra Guds ord
Till löfte för altaret ge
De skulle gå båda till nattvarden fram
Med himmelen knytta förbund

3.

En båt med ett segel vi havstranden låg
En dag gingo båda däri
Men kantrade snart uppå lurande våg
Och strax höjes nödrop och skri

4.

Den ena var lycklig att simma i land
Den andra han och ber
Och högt öfver vattnål hon sträcker sin hand
Och ropar jag önskar ej mer

5.

Den räddade flickan hon simmar då ut
Att hjälpa sin nödställda vän
Men krafterna sveko dem båda till slut
Och båda försvunno i sjön

~~De kämpar~~ 6

De kämpar för livet men drunknar ändå
Ty döden dem sluter i famn
En bubbla på vattnet det syns ej mer
Och båda i djupet försvann

7.

Två kistor med kransar och blommor och band
Framför altaret nu bäres in
De följdes i liv och de följdes i död
De följdes i himmelen in.

Slut

Einar Lindqvist

Edvin och Gerda.

1

Uppå den vilseledda heden
En flicka vandrar en sommarkväll
Hon fruktar ej för hedens spöken
Hon går att möta sin vän så säll.

2

Men vad är det som hennes tankar jaga
Hon vet hon haver en annan kär
Hon tänker skall jag nu avsked taga
Skola vi för alltid skiljas åt.

3

Det skall ju ske, det måste göras
Jag kan ej lämna mig åt två
Men vad är, det som där synes röra
Det är ju Edvin som framåt går.

4

Hans Gerda fort tillbaka kastar
Hon kan ej svara för vad hon gjort
En enda blick han åt Edvin kastar
Och sen hon skyndar tillbaka fort.

5

Sin Gerda Edvin allt närmare kommer
Men vad är det som han skåda får
Därborta ibland hedens blommor
Hans Gerda fort tillbaka går.

6

Han ropar: Gerda vill du ej vänta
Jag vill blott tala ett ord med dig.

Jag vet att du mig inte älskar mer.
Jag vet att du har förskutit mig.

7

O Gerda jag kan ej se dig gråta
Förglöm du mig om det dig kan
Vad du har felat skall jag förlåta
Sov sen i sällhet med en an.

8

Nu reser jag till de framman länder
Gud välsigne dig och din vän.
För sista gången nu räck mig handen
Vi råkas åter i himmelen.

9

Var jag nu kommer i världens rike
Så kan jag aldrig förglömma dig
Och aldrig mer jag får se din like
Fast du så grymt har narrat mig.

10

Farväl min fader och så min moder
Jag lämnar eder en liten tid
Farväl med dig du min falska Gerda
En tidig graf har du vållat mig.

Farväl med eder" i släkt och vänner
Jag lämnar alla för denna gång
De mina sorger inte känner
Den har jag burit med tålamod

12

Nu vill jag utaf dig förglömmas
Dukhå ej då du hör mitt namn
Nu vill jag utaf jorden jämmas
Utav den tysta gravens famn.

13

Nu nalkas skall min afskedstimma
Så suckar Edvin och ringnar nider
Uti den gjocka och kalla dimman
Står Gerda ensam vid Edvins fot.

Slutskriven den 20/11 1912 af Hellgren

En fånges klagan.

~~En visa vill jag sjunga som själf jag diktat~~
~~Jag minnes än den stunden jag mins den so.~~ har
~~Jag kom från skona Halsby den vägen som hemåt~~ i går
~~Jag gästat hos en flicka skön Elin ni för~~ står

En fånges klagan.

1

En visa vill jag sjunga som själf jag diktat
Då jag blef förd i fängelse i Kristianstad förr
Den är så enkel skriven och diktad som den
Sven Martis Svankvist det är mitt rätta namn

2

Jag häktades i hemmet den tredje mars i fjor
Jag minnes än den stunden jag mins den som i går
Jag kom från skona Halsby den vägen som hemåt går
Jag gästat hos en flicka skön Elin ni förstår.

3

Jag afklädd satt vid bordet att taga mig en kopp
Sällskap med Nils Segersäll det namnet bar min far
Och alla bäst vi sutto slogs dörren hastigt upp
In träder tre poliser i vildaste galopp.

4

Här har vi du sälle kom följ med oss i kväll
Till staden Kristianstad där får du bo i säll
Med dessa ord den ene revolvern drager fram
Ditt motstånd botar föga det ser du sade han

5

Jag många gånger tänkte vad dom jag skulle få
När den till slut upplästes då lydde den som så
För slagsmål nu du dömmes jöd dommarns barska tal
Ett år och tränne månader då klack det i mitt bröst

6

Jag sitter nu i fängelse likt en förbrytare
Gud vet om jag nu mera den gyllne dag får se
Ty dagarna de äro långa och natten likaså
Att sitta innesparrad är svårt han ni förstå

7

En flicka har jag narrat vill jag bekänna här
Nu sitter hon och gråter för mig och sitt besvär
Men det är ej så lätt att han skall lida orätt
Det har hon ej försjänat det vet jag rätt och slätt

8

Jag slutar nu min visa och ändar så min sång
Mitt samvetskval och ånger mig trycker många gång
Att vållas mina murar det är ej narreri
En sick från hjärtat smyger ack om jag vore fri

Slutskriven den 12/ 1912
J. Ekelgren

En Moders förmaning till sin dotter

1

En moder som af härlek brann.
För enda dotter sin.
Hon rade det går aldrig an min kära Karolin
Du går förnära de gossar små
Att det så illa med dig är
Att du har blivet här.

2

Ack kära mor sad Karolin
Skall jag då säga nej
När gossarna mig i famnen ta
Skall jag då svara nej
Om Du en kyss af mig vill ha.
Säg moder skall jag svara nej
Men om jag kyssen själf får ta
Skall jag då svara ja.

3

Jag kyssar dag i tusental
Jag flera om du vill
Men svara aldrig ja därtill

När gossar hyssas vill
För gossarna gå ut ibland
Förtroligt språka med varan
Du är försvag alls för din skrud
Try du med dem han falla kull

4

Jag i min ungdom ofta föll
Och även så din far
Vi gingo hand i hand och han
Höll mig i handen hvar
Men hur det var det var en natt
Jag tröttnade jag blev så matt
Och vid ett träd jag dignar ned
Där föll din fader med.

5

Det var uti en afton stund
När allting var så skönt
Det var uti den gröna lund
Där allting var så grönt
Men hur med oss som det gick till
Så låg din fader aldrig still
Han var orolig i sin grill
Men jag låg nöjd och still.

Var timma flög som en minut
Jag i min dvala låg
Vår glädjens timma den var slut
Jag först min dvala såg
Och vilken dvala hård mor
Sad Karolin jag nästan tror
Att Frans ~~han~~ en gång har gjort mot mig
Som far han gjort med dig.

slutskriven den 20/11 1912
af J. Hellgren

Du har diamanter

1

Du har diamanter och pärlor
Du har allt vad en yngling begär
Du har också de vackraste ögon
Säg Hildur vad önskar du mer
~~Jag~~

2

Jag var en oriktiger flicka
Sad han på mitt sjuttonde år
Då jag blef av en yngling bedragen
Sedan honom mitt hjärta jag gaf

Jag har varken far eller moder
Jag är ensam på denna ödsliga stig
Därför min yngling jag beder
Att du aldrig skall bortglömma mig

4

Nu slutar jag sjunga min visa
Ty jag önskar ej sjunga den mer
För ditt hjärta är hårdt som en stenar
Som ligga på sinai berg.

slut skriven den 20/11 1912
af J. Ahlgren.

Björkens Hemlighet

1

Widden klara strand af en blommig strand
Sjöng en ~~gran~~ björk ibland sina granna
Och jag hörde då i hennes grena viskar
Och så sjöng han en gång så.

2.

Och jag vet mången hemlighet
Mången flicka grät uder mina grenar
Men en gosse såg jag så glad i häg
På den blåa vikens häg.

Klara månens sken glimmar på min
Och så kom där en som skar namn i gren
Och han skar blott ett och han hysste det barken
Det har ingen ingen sett.

4

Nästa kväll så kom där en flicka som
Såg sig ofta om och skar namn i barken
Och det var blott ett och han hysste det
Det har ingen ingen sett.

5

Nästa afton sken månen på min gren
Så kom åter en och så kom den andre
Tyst liksom en arm sökte vanens namn
I min trogna vita stam.

6

Och min vita stam stod helt alvarsam
Och såsmåg det fram vad de båda skrivit
Och de märkte nog vad som stod i skog
Och jag såg därpå och log.

7

Sedan hände då att de båda två
Taga miste på och ej hysste trädet
Lilla vän hur lätt händer icke det

det har ingen ingin sett.

8

Men så far ett sken över löf och gren
Och ett sus där ven över blad och knoppar
Och en stjärnas tår föll i vindens spår
Med på jordens korta vår.

slutskriven den 20/11 1912
af J. Ubellgren.

Balens Drottning.

1

Med lågande kinder hon hastar,
Från valsen som nyss tagit slut;
En kappa kring axlarna kastar
Och ilar i parken ut
Bakom henne hörs tonerna skalla
Klart skiner salongen af ljus
Tät faller det slinga på slinga
Och doft hörés stormmarnas brus.

2.

Vi flydde hon väl från de andra
När balsalens drottning hon var
Hårt skulle hon så ensam här vandra

Förjäves hon lämnar ej svar
Bland hopade driver hon finner
Sin väg genom dunklet ändå
Tills borta i parken hon finner
en undangömd insliger bårså.

3

Där står ju det träd som hon tämer
Till trädet hon lutar sig fram
Och pannan som feberhet brinner
Hon lutar mot trädets stam
Två glödande läppar hon trycker
Mot isiga barken och ler
Ett namn hon ser skrynta i barken
I snöglansens mattbleka sken.

4

Hur ljuvligt hon drar sig till minnes
Hur tiden den bortflyktat har
Hur lycklig hon då var till sinnes
En majdag så strålande klar
Hur väl minnes hon varje skära
Hans kniv som det inristat har
Och rädd för barken hon såras
Han viskar förgät mig ej då

5

Sen dess har hon aldrig fått skåda
Den plats där den mättes en gång
Ty ödet åtskilde dem båda
Och år efter år försvann
Nu tillhör hon redan en annan
Och all hennes glädje har flytt
Han luftar den brännheta pannan
mot isiga barken på nytt.

6

Ännu hörs karerna skalla
Och valsen vill ej taga slut
Han ilsket i valsen sig svingar
Med strålande blick som förut
Han tänker på trädet i parken
Med snöhöljda grenar och stam
Men vinden bortsopar på marken
Hvart spår på vägen hon gått fram.

Slutskriven den 20/11 1912

No 6 af J. Hellgren

Nu kamrater jag förlorad går
Så en klangmisig och han störtar neder
Krossad mot däcket reser sig ej mer
Stympad där han låg vid sitt ankartåg
En sjoman fruktar ej för döden.

4

Nästa dag var allting tyst och stilla
D Briggen hade hämpat storm un ut
Elementen har gjort briggen illa
Och en sjöman han hör hämpat ut
Du som vilar där i enkel skrud
En hälsning vi framföra till din unga brud
I Mängen twitter får du af henne får
En sjömen fruchtar ej för döden

Slutskriven den 21/11 1912

af Vol No 6/3 J. Hellgren

En Bonde Bondepojke 1/4 23.

Väskriven

Kämpen Grindborg.

1

Där satt två kämpar en sommarkväll
Framför sin boning i nordens tjäll
Stallbröder voro de föga sådda
Tjärn och stål bekvämligt klädda
Traktala.

2

Min Grindborg hette väl en af dem
Han grep om hornet med fingrar fem
Han sade jag vågar att för min flicka
Det fulla hornet i botten dricka.

3

Stallbroder säg mig en trofast mö
Så röd som rosen så vit som snö
En kungadotter så skön och fager
Och hinne jinast till brud jag tager.

4

Den stallbroder han svarade då
Om du på frijarefot vill gå
En kungadotter så skön bland alla
Att hinne vinna tår svårt sig falla.

5

Hon vistas uppå sin faders gård
Inom ett hundrade kämpars vård
Det kostar lifvet att dit sig våga
Och efter jungfrun det minsta fråga

6

Dit vill jag rida strax Grindburg sprack
Jag lackas saltigt af bordelek
Ej små jungfrur jag går och krusar
Och härlikssyran mig ej mera rusar

7

Stallbroder sade den kära vän
Den ditåt far kommer ej ijän
De borgens kämpar de äro vilda
Och kungens sovmän ej heller milda.

8

Karl visa mig vägen blott
Till denna konungens hov och slott
Ja Grindborg sade ja du skall hava
Den gångaren vite som bäst kan trava

9

De kämpar reda en midnatsstund
Tjenom dalens heliga lund
En bäck de sägo bland blomsteren flöd

Det var ej vatten men blodet röda

10

Staketen vare av idel järn
Mot Grimbergs styrka ett ringa värn
Med foten golven han sönderstötte
Och ingen väktare honom mötte

11

Till jungfruns dörr kom han sedan då
Med järnskodd hanske han knackar på
Glatt nyp min sköna skut ifrån sig eln
För annars hanske jag bräcker spjeln

12

Men jungfrun svarade stolt och fräck
Vänt är den friare djärf och käck
Men ingen väktare han möte stände
Och hennes vrede ej Grindburg skrämde.

13

På dörren lade han skuldran bred
Så lår och regel de föllo med
Den djärve friaren sen inträdde
Och åter dörren han behändigt stängde

Fralalalala

Just icke hövlig di han var
Glatt nyp min sköna och var mer
Det näste eder just nu behaga
Att mina stöflar utaf mig draga.

15

På gyllne stolen han satte sig
Men jungfrun svarade utom sig
Dina stöflar jag ej draga tänker
Din näsvishet mig förnyelse kränker

16

Den stolte Grindberg han skratta då
Han sprang i sängen med stövlarna på
Hans stora sporrar i denna villa
Det vackra täcket han rispar illa.

17

Det gick nu genast till kungen bud
Att våld vill Grindberg sig taga brud
Hos kungens dotter han sedan hvilar
Och till utmärkelse ej någon ilar

18

Och kungen ropte i ordes mod
Nyp kämpar gerningen kräver blod
I stål er kläden men grassen tiden

Ty Grindborg är som en björn i striden

18

De hästar sprunga i fult galopp
Och dörren ville de stöta opp
Då synter Grindborg på dörren hämta
Han sad jag kommer men vänta vänta

20

Han kan som stormen på upprört hav
Huart hänna hund han hägg ut af
Som gräs och strå för hvart hugg han gjorde
Stå ingen mera honom bida torde

21

Men kort förän det blef gusan dag
De föllo hundrade för hans slag
Sin stridshäst han nu till dörren ledde
Och sedan till afresa han sig beredde

22 (nu jungfrun)

Han tog uti sin famn
Han sade kom följ mig till mitt land
På sadelknappen höjde höjde
Och något motstånd han ej mera höjde.

23

Men Grindborg stannade icke förr
Än han stod framför sin moders dörr
Där stod nu gumman och nej och sade
Välkommen hem jag dig väntat hade

24

Men säg mig hvem är den unga drud
Som nu dig följde i dyrbar skrud
Med gyllne bälte och härligt sinne
Hon måste vinna all vardens lycke.

25

Men Grindborg svarade att hon är
En kunga dotter mig hjärtligt här
Med svärdet haver jag henne tagit
Och hennes väktare mederslagit

26

På hägan loft han följt sin mö
Med henne vill han leva då
Han sad till henne vill du min bliva
Och hand och hjärta åt mig giva

27

Jungfrun svarade blygsamt då
Den är som han emot Grindborg
Min man min herre det må du stå

Ty du har styrka att mig försvara

28

Så hölls där bröllopp så drar ur horn
Och lurar hördes från väktartorn
Det unga paret till sängs man leder
Där midnatt sig över jorden breder.

29

Men kort förrän ifrån östansky
Den nyja dagen börjar gry
Ett vapenbrak över gården hördes
Av hvilket sömnens för manga stördes.

30

Kring Grindborgs gård uti öfvermod
En stålklädd hop utav hövman stod
I en ring de Grindborg hänyar som hördes
Om inte Grindborg sig ut förs våga

31

De skjöta på dörren med pilar och spjut
Av Grindborg hemma så skall han ut
Så ropa hela den vilda skara
Men ännu hördes det ingen svara

32

Men Grindborg inom en vindsglugg låg
För skjut och pilar han ej himlen såg
Han sade jag strax ut till er skall träda
Men annorlunda skall jag mig kläda

33

Hans unga brud hon var ej sen
Först draga hon störvlarna på hans ben
Kring höften spände hon svärd och bälte
Och satte hjälmen uppå sitt ställe.

34

Sen gick han ut på trappan bred
Och högg omkring sig på hönyra sed
De remmade och de hjälmar klyvdes
De stolta hövmän ej mera syvdes.

35

De fälla hudrade för hans svärd
Den leken blev den helt fruktansvärd
Och ingen en da sig orkar röra
Att rida hem och budskap göra

36

Men Grindburg var ej trött ej feg
Han genast uppå sin stridshäst stig
Så red han ensam till hungaborgen

Och bådar hungen den nya sorgen

37

Då steg han in till hans majestät
Så galvet svichtade för hans fjät
Och hungens hofmän de stada bleka
Den synes svart att med Grindborg leka

38

Men hungen sade blott svara mig
De tappra hofmän jag sände dig
Säg mig var äro de alla alla
Ja de hvila nu uti Walhalla

39

Där ligga många uppå min gård
Den leken blef dem för mycket svår
Och hungen sade jag hämd skall taga
Och hädan skall du ej mera draga

40

Men hungen med sina svärmers hop
Som svärden höjde med glädje rop
Tillstänger borg gom dit Grindborg stöng de
Och hastigt sig på sin stridhäst svängde.

41

Hans svärd det blixtrade runt omkring
I denna hovmäns tillslutna ring
Och intet sårad och intet stungen
Stod han alena till slut med hungen

42

Men Grindborg såg ut helt fruktan svärd
Vår han bladet förhar utaf sitt svärd
Hon sad till hungen blott för din krona
Och för din dotter vill jag dig skona.

43

Men hungen sade du man af järn
Tag du min dotter blir landets värn
Det är bättre jag har dig på min sida
Än för din framgång emot mig strida.

44

Grindborg han red hem och han blev i fr
Och vad han gjorde det blef därvid
Och ingen fiende sig orkar röra
Så länge Grindborg han svärdet föra

slutskriven den 22/11 1912
af Wolvid 3:dra Nr 6/3 J Hellgren

Den Vilsekörda

1

Hvarför svek du vännen din
Som din älskling var ändå
Som du kyste om så varm
Som du trycker till din barm
O, hur kan det vara så
O, hur kan dit hjärta slå
För en vän af samma slag
Det förstår ej jag
Minns du linden där vi satt
Rödd om kinden lag så matt
Dina läppar löftet gaf
Men i stället bad där du min graf

2

När mitt öga sluter sig
Och icke jag mer ser dig
När min kind är vit som snö
När jag ligger kall o död
Böj dig ner och kyss mig då
Och din kyss mag skall förstå
Kanske du blir sorgen rik
Att du henne sveke minns du linden

Antecknad av J. Hellgren

Husaren Lants.

1

En visa jag lystar att sjunga
Som mången till hjärtat skall gå
Den handlar om mordet i Skåne
Strax utanför staden härom dan.

2

Sex ynglingar ginga från kragen
De skulle begiva sig hem
Då en af den ropade bröder
kom låtom oss slåss men med vem.

3

Med husarer de ropade alla
Kom gossar kom låtom oss slåss
Tag kappsarna medan vi falla.
Vi resa oss åter igän

4

Men då kommer Lants nyss på vägen
Till stallet han ämnar sig gå
Han kunde väl alldrig då ana
Mot döden han nu skulle gå.

Så möter de Lants nypå vägen
En trupp som husarer vill slå
Godafton! de sade till honnom
Min gosse hvart skall du nu gå.

6

Till stallet så höfligt han svarar
För jag skall ha vakten i natt
Ja detta kan nog vara fallet
Men först skall vi hafva lite glatt.

7

Så flägo de på honom alla
Ett häjnstag i pannan han får
Så att han till marken syns falla
Men snart åter nyprätt han står.

8

Men häjnrapparn hagla om honom
O. vanmäktig störtar han ner
Men djuriskt de honom arbeta
Men nådigt på döden han ser.

9

Han söker sig manligt att värna
Med både besinning o mod
Men han var ju ensam mot alla

Snart heden den färgas af blod

10

Så hastigt det blodsdådet skedde
Kamraterna nu först hunna fram
Som genast nu började ropa
Hjälp gossar de slå i hjäl Lants.

11

Från stallet nu skyndade vakten
Till platsen där slagsmålet stod
Men mördarna tåga till flykten
Och Lants låg där ensam i blod.

12

Kamraterna taga den slagne
af blodet han färgades röd
Men innan de hunna till målet
Så var han båd kallnad o död.

13

Kamrater kan låtom oss hämnas
vi vilja se mördarne ner
Vi skola dem alla slå neder
Kan hämnden skall inge oss mod.

17

Men löjtnantens röst hördes Gnida
polisen skall hava rapport
Och snast polis o husarer
på jakt efter mördarne drog.

15

Till mördarens hem de snart hunna
en stor och hämndlysten tropp
I lagens namn skall här öppnas
så Guder i natten ett rop.

16

O, sucka o gråt arma mader
Din son nu snart bojorna bär
Du lidande nygifta maka
Din make en mördare är.

17

Och barnet i vaggan syns sträcka
Mot fadern de ärmarna små
O, Gud nu med ånger han ropar
Kan jag ej förlåtelse få.

18

Och mördarne alla de lida
nu ångerns förfärliga kval
I ånger de arma försvunna

att straffas för sitt blodiga dåd.

19

Men Lars vilar nu uti grafven
hans namn det lever doch hvar
Hans fästmö skall sent honom glömma
men sist af sin åldriga mor

Helsingborg den 23/11 1912

J Hellgren

Tål för N:o 6/3

Dalsång

1

Nu sol gått ned nu är det tyst och stilla
Men stjärnan blickar än
Han lyser klar han är så söll
När blir jag glad ej än
Jag varit glad men icke här
Ej detta land min hembygd är
Vid siljan är mitt hem

2

Vist är det långt till hemmets dal
Men tanken flyger dit
Och hämmer vinden gny och tvål

Han hälsar hälsar dit
Då säcker jag du varit där
Du varit där min hembygd är
Vid siljans sköna strand.

3

Jag minns så väl ja här det än
Hur skogen susar där
Och stugan når som låg i den
Ej glömd af mig han är
Hon var så låg men här ändå
Syn torde hon i dalen stå
Vid Siljans sköna strand.

4

Och drivan smalt ja nära strand
Och det blef ljus och vår
Då kom jag hit fjärran land
Jag gråt så mången tår
Jag gråtit har jag gråter än
Jag längtar längtar hem ij än
Till Siljans skölla strand.

5

Och forsen där han sjöng så glad
Jag mins det som i går
Och där ja där så mången natt
Sin harpa Ricken slog
Då dansar glatt på blomrik strand
De älvar små med hand i hand
Vid siljans sköna strand.

6

En dalason från fjärran flod
Han längtar klagar der
Vid hemmets härd där förr han stod
Så mången blomma ler
Vid minnet af de svunna dar
I ögat lyser tåren klar
Likt siljans klara våg.

Helsingborg den 23/11 1912
J. Ahlgren Vol får N:o 6/3

Sjömans sång

En kulen afton till sjös jag styrde
Fast hafvet brusade och vattnet syrde
Jag såg ej annat än hafvets våg
Och der i hafvet min graf jag såg

Men ändtligt synes en båt i fjärran
Huem båten styrde det vet väl härran
Där kom en flicka likt en virvelvind
Uti min båt som en uppskrämd hind

3

Vem båten styrde till lands den förde
En kyss jag käude mig påförde
Jag bad de flickan ändgra kyssar fick
Och sedan nyss å mitt båt jag gick

4

Sen vände jag mig till flickans moder
Såg får jag bliva hennes huldo broder
Hon mig har raddat ur hafvets nöd
Så får jag bliva hennes skydd och stöd

5

Jag hennes yngling så svaret klingar
På gamla dagar mig lycka bringar
Att se min dotter i väldets land
Få njuta skydd utaf din dragna hand.

Slutskriven den 1/11 1912
af JHellgren Wol för N:s 6/3

Fjärmannens återkomst.

1

Det var en gång jag valde mig en var
Den höll jag kär näst Gud i himelen
Jag reste bort i några månaders tid
Och kom hem jän det var vid juletid

2

Det första som jag tankte göra då
Det var att hem till lilla vänen gå
Att än en gång få trycka hennes hind
Som så mången gång har hvilat intill mi

3

Når jag till lilla vänen kom in
Då var hon så bedrövad i sitt sinn
Ett litet barn hon nyss å armen höll
Och tårarna från hennes kinder föll.

4

Jag hälsade godag o Ida min
Hur är här du åter lille vänen din
Men vad är det för ett barn du har hos dig
O flicka här var nyfiken svara mig

Men Ida svarar och brister uti gråt
O Kalle du vi måste skiljas åt
Ty jag aldrig varit emot dig
Men kalle du kan väl förlåta mig.

Slutskriven den 1/12 1912
af J Hellgren Wal för N:r 6/5

Sjömans visa.

1

Jag är en fattig ung sjöman
Som gröjer böljans blåa rand
Mitt hem jag har uppå böljan blå
Där så mången yngling lida får.

2

Den förste gången jag såg dig
Då rördes blodet uti mig
Då tyckte jag att du skönast var
Utaf alla dem som jag skådat har.

3

Den andra gången jag såg dig
Då bad jag dig att älska mig
Då bad jag dig om både huld och stöd
Och att jämt få vila vid ditt bröst.

Och om jag hade dig en stund
I ensamhet i gröna lund
Jag skulle då tala om för dig
Hur innerligt jag älskar dig.

5

Ja uppå sjön jag segla vill
Det är min lust det här mig till
Ty jag vet du har en annan här
Och därför jag förskjuten är.

6

Adjö min far adjö min mor
Adjö min syster och min bror
Adjö med dig min lilla vän
Vi ses nog i himlen.

Slutskriven den 1/12 1912
af J Hellgren Wal för N:r 6/5

Sjömansvisa.

Hvad jag var lycklig hvad jag var säll
För hon kom till mig för varje kväll
När blåmman vissnar och fågeln dör
Till kärlek tratsar förjärgelsen.

O, Axel Axel glöm ej din vän
Båd nu för och nu tillhör dig än
Du ser din älskling framför dig stå
Min kärlek följer dig på mörkblå våg.

3

Så säger flickan när till sjös han går
Att klyva bölgan som på skutan slår
Där föll en stjärna från himeln blå
Som lyser seglaren på mörkblå våg

4

Ombord på briggen går Axel fram
Han skulle fara till framman land
Hans tankar ilar till hemmet då
Där nu hans flicka så sörgsen går.

5

I främmande land synes en stjärna gå
Han tänkte snart hemmet skåda på
Från hemmet såg han ett skepp där gå
Han tänkte följa den på mörkblå våg

6

Ack kärlek hvad han i denna natt
Hvar är min älskling hvar är min skatt
Hennes tankar ilar till hemmet då

Han hanske hvilar i vågen blå.

7

Nu han var kommen till lads ijän
Han såg på stranden sin hjärtevän
Han skyndar nu i hennes öppna famn
Och hvilar i en säker hamn.

Slutskriven den 1/12 1912
af J Hellgren Vol för N:o 6/3

Sjömanens afsked.

1

Nu skall vi ankaren lyfta från båten
Segeln hissa högt upp i topp
Men invid knappen uppå masten
Svajar de vinplar i gladaste topp
Nu från mitt fäderneland jag går
Med i mitt hjärta kärlekssår.

2

Men nu där en blåögd tärna väljes
Den jag mitt hjärta givit har
Aldrig för guld min kärlek säljes
Hellre jag den med i graven tar
Kan du mig glömma Elin o säg

Uppå min blåa farliga väg

3

Skulle än blixten gunga från höjden
Fräsande vågor slå över bord
Skall uppå färden åka den fröjden
Att du beständigt står fast vid ditt ord
Hvarhän mot farorna ila framåt
Uppå min blåa farliga väg

4

När vi till hafsstaden hunnit anlända
Sänder jag bref till min älskade må
Blott för att kärlekens lågor uppbända
Så att de ej må slockna och då
Kan du mig glömma Elin o säg
Uppå min blåa farliga väg.

5

Låt hoppets ankare kättling ej brista
Här till den kärleks farkost min vän
När stormarna rysta tro ej att sista
Gången vi se hvarandra hjän
Ty jag vill komma åter till dig
Uppå min blåa farliga stig.

6

Skulle din tanket du från mig svika
Förän jag hinner mitt fädernesland
Skulle från alla kvinner vika
Skänka åt hafvet kärlek och hand
Jag vill ej tro det Elin o säg
Uppå min blåa farliga väg.

~~Stutskriven den 1/12 1912~~
~~af Pöltgren Hfst för Hr 6/5~~

7

Farväl min Elin nu lämnar jag hamnen
Går emot faror på ohänder haf
Tryck her i tankarna dig uti famnen
Hafvet jag vill ej skall bliva min graf
Ringen på fingren bär jag för dig
Uppå min blåa farliga väg

8

Farväl min Elin nu lämnar jag hamnen
Går emot döden på ohänder haf
Jag är dig trogen trotsar färden
Ty jämt din bild framför mig står
Vet att jag älskar, älskar och mig
Uppå min blåa farliga stig.

Den Olyckliga bruden

Hästar frustar bjällror klinga
Gäster komma bruden står
Myrtenklädd men blek som döden
Som en grafvens vålnad går

2

En hon älskar den hon får ej
En hon håtar ingen mer
Han skall dock bli hennes brudgum
Honom handen nu hon ger

3.

Kafva honom troget älska
Hvarför skall hon ljuga så
Hvarför skall väl munnen säga
Det ej hjärtat kan tillstå

4.

Far och mor de har så velat
Nu hon lögnen har talt ut
Af grundlanke af en ängel
Som ej fallen hvar förut

5

Dansen går i yra hvirvlar

Rosenfärg på kinden står
Endast brudens är som drivan
Osmält i den fulla vår.

6

Då där träder fram en yngling
Bjuder bruden upp till dans
Då på hennes kinder brunno
Rosens flägring liljans glans.

7

Denna gång är nu den sista
Jag hvila får min hand i din
Denna gång men aldrig mera
Ser jag dig i ögat in.

8

Denna gången nu den sista
Slingrar jag kring dig min arm
Våra hjärtan måste skiljas
Fast kärleken är ren och varm.

9

Dansen slutar handen tryckas
Öga uti öga ser
Djupt ty det är sista gången
Det får aldrig hända mer

Våra och sommar äro flydda
Hösten hopar gula blad
På de mässbetäkta husen
I de dödas systa stad

Där står ett med friska törper
Bruden flyttar det helt nyss
Livets läppar äro kalla
Gift och varm är dödens kyss

Slutskriven den 4/12 1912
af JHellgren Vkl för N:r 6/3

Kärleksvisa

1

Klara månen högt på fästet ilar
Natten kommer alla gå till ro
Alla nu i sömnen säker hvila
Aken på stranden synes vandra två

2

Det är Axel med sin kulda flicka
Skeppet lastat alla gå ombord
Afskedskyssen vill han henne henne gifva
Därför möter de på denna strand

3

En signal från skeppet höres ljuda
Axel famnade sin unga brud
Och sin båt han ifrån land nu skjuter
Farväl farväl farväl min alskade.

4

Tiden flyktar bort på lätta vingar
Snart förgår en fyra månaders tid
Ingen fans som budskap kunde giva
Tårarna från Hilmas kinder föll.

5

Hilma går omkring i huset tankar
Medan måner högt på fästet står
Men på stranden synes Hilma vandra
För att tala med de böljer blå.

6

O du stälta o du grymma bölja
Säg mig har du röfvat bort min vän
Var du det så vill jag honom följa
Bölja, bölja gif mig svar igen

7

Vattnet stiger och en hafsfru sjunger
Skeppet sjunker allt har gått kraf
Ingen fans som räddning skunde bringa

Därför fick han en förtidig graf.

8

Hilma Hilma som förstelnad sjunker
Ner till bottnen af det kalla haf
Ack Ack hör man henne ropa
Ack svarar ej ifrån sin graf.

Slutskriven den 1/12 1912
af J Hellgren Wal för N:o 6/5

Kärleksvisa.

1

Det var en gång då jag förlåvad blef
Det var en dag strax innvid juletid
Jag aldrig haft så roligt någon gång
Jag dansa hela hela natten lång

2

Min flicka var den vackraste i byn
Hennes hy var vit ja vit som nyja snön
En liten rör han hade på varje hind
Den var så röd ja röd som en grgin.

3

Hon hade knappast fyllat sjuttan år
Och står allt så uti sin ungdoms vår

Jag var ej mycket mera äldre jag
Men kärleken växte dag för dag.

4

Det var den första januaridag
Då solen redan högt på himeln var
Jag klädde mig jag gick till flickans hem
Jag skulle taga afsked af min lilla vän

5

Hon gråt så bittert hela denna dag
Att första henne var jag allt förvag
Men dan därpå han följde mig till stan
Jag skulle ji mig ut på ocean.

6

På sjön jag blef i tvenne år
Och oupphörligt till min flicka skref
Och bref från henne fick jag i hvar hamn
Hon skref kom snart kom vila i min famn

7

Jag tänkte då att en gång resa hem
Och gifta mig med min lilla vän
Men ändring blef det denna gång också
Jag fick ett bref med svart förrygling på

Jag öppnade jag läste detta bref
Men var och en kan väl tänka hur jag blef
Då detta brefvets lidning innebar
Att lilla vänen uti grafven var

7

Jag älskar aldrig någon flicka mer
Och ingen enda håller jag så här
Som denna flickan gjort i tvenne långa år
Tintill den dag hon lades uppå bår.

Slutskriven den 7/2 1912 af J. Hellgren Wolfsår N:r 6/13

Kärleksvisa

1

O du min vän som står i blommans fägring
Liksom en ros som nyss utsprungen är
Tag mot en råd som sänder af en yngling
Wars namn för dig ej något värde har.

2

Hvad är mitt brott vad har jag mot dig brutit
Som nu så hårdt skall straffas utaf dig
I grafvens so jag önskar varda sluten
Ty endast där fins tröst och ro för mig

3

Jag ville glömma dig om möjligt vore
Men ack det står ju inte i min makt
Ty om än jag till världens ända före
Är du allt jämt den dyra skatt.

4

Men ett är det är var alltid from och trogen
Ty det är nog om du har narrat mig
Den dag kan komma då du kan bli mogen
Och stå med sorg och skam i lifvet kvar

5

Blir du förförad af denna usla ösa
Blir du förförad af detta samma guld
Detta hjälper ej jag detta vill dig tåra
Du ej därmed betala kan din skuld.

6

Dock är det fåfängt till att kunna hoppas
Bevaka dig som nu är hall och hård
Men när som vårens blommer börja knoppas
Du fälla skall en tår uppå min vård.

7

Och när du en gång nalkas till min villa
Du frågar sakta hvem som ligger där
Ja det är den dig aldrig kunnat glömma

Och som i döden hade dig så här ..

8

Visst är du hård men då skall hjärtat
Och tårar falla skall uppå min graf
Farväl min forna vän det är det sista
Det sista ord ifrån din stagna slaf.

Slutskriven den 6/3 1912
af J Hellgren Vol får N:o 6/3

Wärnamo visan

1

Det var en gosse som hette Petter
Från Virsby socken Kung gård den hetter
Han svarvar gynnar det må ni tro
Till stålfabriken i Wärnamo.

2

Han gick sig ut i gröna lunden
Spatserade uti aftonstunden
Han var så glad och han ropte hjo
Har flöken hemma i wärnamo.

3

Skj i Östraby socken där har jag hemma
Min far är bonde mitt namn är Emma

Fast jag en tid nu här skall bo
Och tära syj uti Wärnamo.

4

Och hör du min Emma lilla
Skall vi ej sitta här ner så stilla
På gröna mossa där sippor gro
I Hyrladalen i Wärnamo.

5

Men hör du nu min Petter kära
Säg vill du nu på min fråga svara
Och vill du lova mig evig tro
Till hösten kunde vi sätta bo.

6

Men när de suttit i några timmar
På kärleksvingar sig Petter svingar
Han var så glad och han ropte hjo
I Hyrladalen i Wärnamo.

7

Men när som flickan till Amerika vandrar
Står Petter ensam i dystra tankar
Han varnar gossar det må ni tro
För falska flicker i Wärnamo.

~~Slutskriven den 6/3 1912 af J Hellgren Vol får N:o 6/3~~

Ack hör ni gossar där nere i salen
Tag eder till vara för Nyladalen
För flickhet han ju även bo
I kvinnokyärtat i Wärnamo.

Slutskriven den 4/12 1912 af J Wellgren
Wolfar N:r 6/3

Kärlekswisa

1

Gå icke bort o flicka från min sida
Har någon ovän lockat dig från mig
Du lämnar mig helt ensam till att bida
O, säg hvad har jag brutit emot dig.

2

Har jag ej hållit hvad jag dig har lofvat
Att jag dig aldrig skulle öfverge
O flicka du mitt hjärta har du sårat
Skall jag dig & bild ej mera få återse

3

Du glömde bort den ljuva sammarkvällen
Då förskuddfull du vid min sida satt
Och solens strålar gömde sig om kvällen
Och fågeln flyktar och det blef natt.

Då föll du ämt intill mitt bröst och sade
O gosse gå då icke bort från mig
Jag svarade, o nej, o nej, jag sade
Blott slumra ljuft din vän är än hos dig

5

En liten kyss jag fick på munnen trycka
Och i min själ en tanke där uppstod
Om någon skulle dig ifrån mig rycka
Hvar fann jag tröst för mitt sorgfälda mod

6

Ty som en engel skön du var o flicka
Min bostad lade jag invid ditt bröst
Och varje gång mitt öga på dig blicka

7

Din ljufva röst jag aldrig kan förglömma
Fastän din kärlek slocknat ut från mig
Ty ständigt blott om dig skall drömma
Och evigt skall mitt hjärta slå för dig

8

Men Herre Gud mitt hjärta höres klaga
Mitt levnadshopp har ständigt all min fröjd
O vilken sorg mitt hjärta nu skall draga.

O, flicka du har sagrat är du nöjd.
Slut skriven den 22/12 1912
af J Hellgren Wolfför N:o 6/6

En Sömansvisa.

1.

Hvor lykkelig er den som har en sömman
till sin ven, som har en sömman til sin
allerbedste ven, naar han rejser bort sin
vej saa faar han lenges efter mig og
saa sang hon visselulle visselej.

2.

Saadan skete det med mig jeg fick en sömman
til min ven, jeg fick en sooman til min
allerbedste ven, saa en natt fick han logi
hos mig og däräpå sejlade han sin vej
og saa sang hon visselulle visselej

3.

Daa ni maaneder svant hen fick skön
jungfru sej en dreng, fi han var vacker
han var vacker han var dejlig han var
skön, og han lignede sin fars som dee ud
paa söen var, og saa sang hon visselulle visselej

4.

Naar den sömman han kom hjem vil han ila
til sin ven, vil han ila til sin allerbedste ven,
men han standse brat sin gang daa han
hörde Anna sang, og saa sang hon visselulle visselej

5.

Hvordan er det med dej fatt har du faaet
dej en skatt, har du faaet dej en skatt
foruden mig, men hon svarade ack nej det
er den du self har lavet på mej
og saa sang hon visselulle visselej.

Aftagettorn

Två vänners öden

Han satt på klippan af öde stranden
För henne flolla oceanen låg
Den blåa pannan stödde hon mot handen
Och adfärdigt mot västern såg

Hon var så skön så ung jämväl så
Med ljusblå ögon och ett hår av guld tårar
Hennes lik i nordens kalla våror
Så ljuv hon var så blyg så oskuldsfull

När morgonsolens första strålar blänkte
På östers sky hon ren på klippan satt
Hon satt så mången gång när solen sig
Så mången ljuv balsamisk sommarnatt sänkte

Vi dalter min vi sitter du härute
Ensam som fågel lik på böljan blå
Din kind är röd det stormar hårdt
Kom in hon kommer ju ej för ändt härute

Din lilla hänger stum med brustna
Din myrten vissna och din fågel dör strängar

För ljöd din sång bland fjäll och ängar
Sjung an du har ju mig att sjunga för

Men dalern log och vinkade med handen
Förlåt jag kan ej komma moder kär
Vår böljan frusit fast till is vid stranden
Då finner du mig inte längre här

Se du jag drömde samma natt hon for ät
Att jag med honom på hans fartyg stod
Storm ifrån norden rasat hela dagen
Bakom en molnvägg solen sjönk i blod

Han stöd mig till sitt bröst och tårar runno
Från mina ögon fastän munnen log
Då såg jag hur två vita fåglar flöga
Lik andevåsen omkring skeppets bog

På lätta vingar de framför oss svinga
I vida kretsar jagande varann
Jag spörde vilka dessa foglar voro
De äro mina vänner sade han

De följde oss utöfver vida havet
Likt goda ängler sända utaf Gud
Ack om de skiljs från mig jag sänks i graven
Jag sänder en av dem till dig med bud

Att jag må véla när min tid är liden
Förlåt min älskade och gråt ej så
Hur våra öden veckla här i tiden
Vi sökas väl till sist hos Gud ändå

Han kysste mig men knappt var kyssen
På bleka kinden fören min dröm var slut
Likt morgondimman var min syn försvunnen
I hyddan var jag ensam som förut

Se moder därför sitter jag här ute
Och ser mot östern der hans skepp försvann
När höljan frusit fast till is vid stranden
Hans brud har kommit eller också hon
~~Och våren dör och sommarn försvann~~

Och våren dör och sommarn försvann
Och det blev åter kallt bland nordens fjäll

Blodröda skyar uti västern brunna
Och brasan sprakar uti spisens hell

Hur skövlad var ej lundens fägring varden
Hur blomman rycktes bort av nordan vind
I vida flockar snön flög öfver jörden
Men bleker blef den lilla Annas kind

Han grät ej mer hon satt med tårfyllt öga
Som marmorbilden på en älsklings grav
Den yttre världen brydde henne föga
Vad viste hon för glädje mer utaf

Det blef så mörkt så trångt i hennes sinne
Där drömmande hon vid sin sträcka satt
Och låg var stugan det blef kallt därinne
Hon gick sig ut en mörk novembernatt

Hon satte sig vid klippan invid stranden
därför sitter har så mången gång
den trötta pannan stödde hon i handen
och lyssnade till nordanvindens sång

Ö/ Ingelstad den 19/5 1913 Elin Jönsson

En ensam stjärna ibland molnen blänkte
hon suckade och såg sin döda döri
det hvita skummet emot stranden stänkte
och stormen röt med ökad raseri

Var det en dröm när ögat upp sig lyfte
en fogel kom i snövit fjäderskrud
till hufvud inlill hennes öra tryckte
och viskade din älskling är nu död

Hon bådar dig så höi det budskap bringa
med andlös fasa hon ur dvalen sprätt
en fiskmås flög förbi på lätta vingar
en vålnad lik uti den mörka natt

Men bakom brustna moln på himlabanan
satt månen lysmande till stormens fjut
och aftonvallvåg, förd es upp på stranden
ett bleknatt lik tillintet jungfruns fot

Och månen sken uppå den bleka pannan
och på dess evigt brustna ögonspas
men blekare blef ändå lilla Anna

hon viste nog vem den döde var

Hon sjönk intill hans bröst och tårar runno
ett vårregn likt på snön i våras dar
och hennes läppar emot hans de brunna
förgäves döden gav ej svar ändå

Då bröt från hennes mun en blodström neder
likt purpurflammar ofver snön den tjöt
på bädd af rosor lade hon sig neder
med pannan tröd emot sin älskings bröst

Hon bad Skanske och hennes böner höjdes
ty mästarn på Tonhordse är lik
ty hennes själ och hans till himmelen förd es
och solen sken nu upp på tvänne lik

Man lade dem i samma graf vid stranden
vid deras hembygds välbekanta hav
och vem som vill gärna se vid stranden
de båda unga smått förgätna grafv

Slutskrifven den 10/12 1912

Einar Lindkvist

Kärleks-visa!

Fröken Ranghild var fattig och föräldralös
Hon gick ensam i världen och förglömd
Hennes fader var döder allt medan hon var ung
Hennes moder var senare begravd

Adalo Erik var mäktig och stolter i sitt sinn
Han befalde sin son att med hast
Övergiva sitt hem och gå havet ge sig ut
Och förglömma sin fattiga vän

Mej försum jag reser från hemmet och ut
Och från min Ranghild som varit mig så kär
Ett vi för evigt skola skiljas mej det skall aldrig ske
Förr skall vi ors i förjorno bege

Sedan skrev han ett brev till sin fader så hård
Och i brevet där stodo dessa ord
O, adjö min hårda fader o, adjö min kära mor
Edra san skall ni aldrig mer få se.

Sedan träffades de båda vid den brusande strand
Tog varandra om livet och i famn
Sedan kasta de sig neder i det nypröjda hav
Som för evigt skall bliva deras grav.

Därför hör ni föräldrar och ni som haven barn
Låten kärleken förbliva där den är
Annars skall ni få erfara deras vandring blir ej lång
Och ni av hjärtat er ångra skall en gång.

Hälsingborg den 29/12 1912.

Nils Alfrid Nilsson
Vt för 16/3

Den glada änkan!

Fast jag är en liten änka kan jag ej
Sitta hä och värma bänkar mej mej mej
Ja vill livet njuta härligt uti en vals
Valsens ton har för mig en säregen makt

Kalla mig den glada änkan om ni vill
Ja vill inte säga sänka men bjud till
Vill säg dristigt möta varje ögonpar
Gladsjen finns ännu i mitt hjärta kvar

Just i ljusa nätter svänga i en vals
När två kära armar klänga om min hals
Kärlekstagens sötma och en liten dans
Kastar över livets skär och en härlig glans

Låt bleka alla änkor gråta som finns till
Jag föraktar alla lika i den stil
Säjen mig ej trösten här finns gråts igen
I mitt varma hjärta för en annan vän.

Hälsingborg den 20/12 1912

Nils Alfrid Nilsson

Vol för 16/3

E. Lindkvist
Kungliga Skarnka

Sjömans-visa.

En kall och stormfull vinternatt då snön på marken låg
En sjöman mot på kajen stod hans skepp var klart att gå
Hans käraste vän vid sidan stod och hennes sorg var stor
Han tryckte henne till sitt bröst och viska dessa ord.

Farväl farväl min käraste med sorg jag går från dig
Men du skall bli den stjärnan klar som lyser på min väg
Min tanke blir hos dig min vän du skall i hjärtat bo
Och så farväl och glöm ej mig din egen sjömans tro.

I tårnn nu skeppet stolta segel ur hennes blick försvann
Hon stod och stirra efter han på kinden fåren rann
Hon bad till Gud i himmelen bevara på hans väg
Ja minnes väl de sista ord han viskade till mig.

När skeppet kom på havet ut kan på sig döden tog
Och innan skeppet nådde land den kalla död han fog
De samlades omkring hans lik och det blev tårfen bön
Och innan havet honom tog man skickade en bön

När skeppet kom till hemmets hamn och han var intagen
Man hissa flaggan på halv stång i dejupet ankaret ned.
Hans kamerater gick i land och sad att han var dödt
De viste henne då hans brev till hemmet så det gjöd

Farväl farväl min käraste på jord vi ses ej mer
Men vi skall ses i himmelen där inga sorger är
I himmelen det sälla skall vi tillsammans bo
Och aldrig aldrig skiljas åt din egen sjömans bo.

Helsingborg den 20/11 1912

Nils Alfrid Nilsson
Vol. No 16

En Herremans klagan

1

Jag i världen ej så länge varit
Men under tiden mycket fått erfarit
Får det min vän hon bort ifrån mig gått
Nu är jag ensam ensam med min lott

2

Nu har jag fyra små som efterleva
För dem jag får dem jag själf får sträva
Hur svårt det är då maken den dör bort
Och frogna vänner måste skiljas åt.

3

Om morgonen då fyra små de vakna
Hvem är det då de allramest de sakna
De ropa kära kära moder kom
Ack kära barn hon är ju långt ifrån

4

Det kärleksband som vi tillsammans
Låt aldrig detta bli emot oss brutet knutet
Det kärleksband som vi nu knutit har
Är blott en Gud som det upplösa kan

5

Ack kära vänner syskon bröder alla
Hur svårt det är att se sin maka falla
Hur svårt det är då maken den dör bort
Och frogna vänner skola skiljas åt.

Slutskriven den 22/12 1912
af Vol No 16 J Hellgren

Krigar visa.

1

En visa jag vill sjunga för tiden den skall gå
Den handlar om oss krigare och om vårt stora tvång
Den handlar om de farere som för oss ställas kan
Som träffar här så mången som möter hvarje man

2

Vi reste från vår hemort med gladligt hopp och mod
Att bättre dagar finna vid kungens höga trygg
Vi bleva där uppställda med vapen i vår hand
Och svuro att med strået försvara kung och land

3

Vi fingo vår varvning och reste hem igen
Att roa oss så gladligt den långa sommaren
Men snart kom kulna hösten med snö och stormig vind
Och våra trogna flickor de fälde tår på hind

4

Men när som vi inkommit uti vår lilla stad
Att börja exersera så var och en var glad
Men när vi exerserat en vecka eller två
Då fick vi annat veta när piskan börjar gå

5

När vi i ridhus komma och hästen gisk skall ha
Men kan det träffa ryttaren så är det lika bra
Ja mången kan då svåva som fågelen i skyn
Han vet ej hvilken timma han brytar arm och ben

6

Men det är ej det enda som oss fördärva kan
Ty uti gymnastiken går det fort som fan
Åt hvilket håll man blickar det ser förskräckligt ut
De flyga ju i luften likt dynamit och krut

7

När vi en sup skall taga och styrka vårt humör
Strax bliva vi tilltalade och komma i förhör
Resten blir vår boning i många långa dar
Det är ju ej det bästa det vet ju en och var

8

Ja hören alla gossar som här uppå
~~Här trogen vän~~
Bed Gud att han bevarar att sådana tankar få
Att sig till krigsman gifva och dela där vår lott
Och lyda krigsmanslagar det är ju ej så gått

9

Ja här i ~~gossar~~ flickor alla som har en trogen vän
Så säk att dem bevara ifrån all krigsmanssjäns
För om ni alla visste hvad vi få lida här
Så skulle ni ej önska er vän att vara här.

Har någon lust att vet vem visan dichtat har
Säm har det några krigare som ligga på sjukhus
De två har blivit skadade i ridning af en häst
De två i gymnastiken när farten var som bäst

10

Våra namn vi vill ej nämna ty det kan kosta mer
Än vi kan betala ty vi i tjänsten är
Men när som vi på landet en gång få komma
Då vill vi sjunga visan från början till slut.

Slutskriven den 22/12 af J. Hellgren

Järnvägsarbetarens visa

1

Längs stranden av älfven den stora o. säg
En arbetarskara där bygger en väg
Bland djupaste dalar, bland ängar och skog
Där finner man arbete nog.

2.

Men hvad man förtjänar knapp räcker till bröd
För tullen har tillsatt i vår stat
Man måste väl kämpa att ej lida nöd
Till arbete liv eller död.

I dimma i solsken i frost och i regn
På rallarens kinder syns pärlor i mängd
Som jaga hvarandra likt hvirflande vind
Snart bleknar hans panna och kind.

4

Men vissts ni herrar och mäktiga män
Hvad arbetaren lider du blev deras vän
Men eder natur har väl satan besatt
Att bygla både dagar och natt.

5

På svällande bolstrar ni lägger er ner
Och njuter av pengar som regnar till er
Men sofven i lugna jag vill er ej se
Jag blott åt er dumhet kan le

6

Men rallarens säng är ej mjuk eller len
Ty han kan få ligga på rygg och på ben
Han blott några halmstrå får lägga sig på
Att sofva tills natten får gå.

7

Vår mat är en brödbit som fröske och krut
Och därtill en fläskbit man får utan prut
Ty vi har ej jungfrur som dukar så nätt
Hvar gång man skall äta sig mätt.

8

Wärt bord få vi duka blan kärror och sten
Och sitta som turken med korsslagna ben
Champagne vi hämta ur bäckarnas spräng
Ty vi få ej lefva för täng.

9

Men ändå han rallaren äga en tröst
När hvita han får ~~dri~~ vid ~~sid~~ sin kärastes bröst
Då glömmer han lidande sorger och nöd
Då glömmer han kamyen för bröd

10

Då är han så innerligt glader och nöjd
Han klappar sin flicka med glädje och höjd
Med strålande ögon han blickar och ler
Och önskar att kyssar få fler.

11

Det äro de sällaste stunder man har
Att man uti ungdomens dagar ej spar
Hos flickan att njuta sällhetens lott
Har snart kan ej växa ett skott.

12

Då ger man på båten den sköna så huld
Man reser från henne för rolighets skull
Adjö hulda tärna lef lyckligt och gladt
Hef tack för de stunder vi haft

13

Av växlande öden en rallare förs
Långt ut i världen att fylla sin börs
I bland gynnar lyckan att han får den full
Av glimmande silfver och guld.

14

Men ofta det sker att man kassfebor får
Då har man sin ränsel på ryggen och går
Det sägs att man reser ny plita man får
Tesällsskjuts om ni det förstår.

15

Om ni lyster veta hvem diktaren är
Så är han från Wärmland det håller han kärt
Som målare han uti yrket har lärt
Men rallare lika så kärt.

16

Mitt namn det är Henning men tyckte nu att
Jag det uti visan ej borde ha satt
Så tag bort den versen och sätt dit en ann"
Och pröfva om dikta ni kan.

Slutskrifven den 22 dec. 1912 av Birger Jönsson
(Vol. för 2 2/3)

G. Eriksson Tåsinge

Visperdalen

Det hviskar i den stilla dalen
Hvem hviskar där
Det är väl slag utaf näktergalen
Det bäcken är
Nej bäcken stannar tyst fågeln är
Det är väl annat som hviskar där

2

En jungfru satt med en krans i håret
Wid Visperback
Som ängeln mildt som en ros om våren
Så frisk och täck
Hon hviskar tro en min natt var låg
Så hemsk är skogen som (hon) en gång

3

Det suckar uti den stilla dalen
Hvem suckar där
Det är väl duvans suck i alen
Det floden är
Nej duvan lilla ej suckar så
Och Rehn är stilla hvem suckar då

4

En yngling inom fängselmuren
I mörker satt
Han suckade och kring naturen natt
Ljöd sucken natt
Jag kommer Klara. men när vet Gud
Låt kedjan svara hon är min brud.

5

Den fängne yngling dag i bojan
På fäkenberg,
Och Wispermän i dunkla hojan
Han dag af sorg.
När svanen landar på blommigt skär
De dragnas andar de mötas här.

6

Då solens första strålar glimma
På klippans brandt
Och lysta silverfiskar simmar
Wid stenig strand
Envar som fiskar än höra kan
Att när han viskar då suckar han.

Nedskriven den 23/12 1912 af J Wellgren